

5. Rybchenko, A.O., (2013). Rule of Law as the Principle of Administrative Judicial Proceedings. Extended abstract of candidate's thesis. Kyiv: National Aviation University [in Ukrainian]

6. The Code of Administrative Proceedings of Ukraine dated from July 6, 2005 № 2747-IV. Official Bulletin of Ukraine. 2005. № 32. Art. 1918 (amended) [in Ukrainian].

7. Rule of Law Principle: Problems of Theory and Practice: in 2 vol. / under general edition of Yu.S. Shemshuchenko. Vol. 1: Rule of Law as the Principle of Constitutional System: Problems of Theory / responsible editor N.M. Onishchenko. K.: Yurydychna Dumka, 2008. 344 p. [in Ukrainian].

8. Great Ukrainian Legal Encyclopedia: in 20 vol. Vol. 3: general theory of Law / editorship: O.V. Petryshyn (foreman) and others. Kharkiv: Pravo, 2017. 952 p. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 15.10.2019

УДК 342.951:37.014.5(043.5)

Омельян Олена Павлівна,

здобувач Науково-дослідного інституту публічного права

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНО-СЕРВІСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ МІСТОБУДУВАННЯ

У статті досліджено проблемні аспекти правового регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування та визначено шляхи їх удосконалення. Звернуто увагу на поняття та зміст правової категорії – адміністративно-правове регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування. Аналіз запропонованих дефініцій поняття адміністративно-правове регулювання дозволив виділити ряд спільних рис, що характеризують такий процес регулювання відносин: 1) керуючий (владний) вплив правової норми на певне коло суспільних відносин; 2) вчиняється задля досягнення конкретно визначеної мети (дотримання правових приписів); 3) реалізується завдяки сукупності правових інструментів; 4) визначає поведінку суб'єктів регульованих відносин. Визначено авторське поняття адміністративно-правового регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування як формально визначеної адміністративно-правовими нормами правила поведінки суб'єктів публічних відносин у сфері містобудування, при здійсненні публічно-сервісної діяльності на підставі звернення фізичної або юридичної особи, з метою встановлення кола прав та обов'язків учасників цих правовідносин і забезпечення дотримання та реалізації прав та інтересів споживачів адміністративних послуг. Обґрунтовано пропозиції законодавчого врегулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування.

Ключові слова: адміністративні послуги, містобудування, правове регулювання, публічно-сервісна діяльність.

Omelyan O. WAYS TO IMPROVE THE LEGAL REGULATION OF PUBLIC SERVICE ACTIVITIES IN THE FIELD OF URBAN PLANNING

The article examines the problematic aspects of the legal regulation of public service activities in the field of urban planning and identifies ways to improve them. Attention is paid to the concept and content of the legal category - administrative and legal regulation of public service activities in the field of urban planning. Analysis of the proposed definitions of the concept of administrative and legal regulation has identified a number of common features that characterize the process of regulating relations: 1) the governing (power) influence of the rule of law on a particular range of social relations; 2) is committed in order to achieve a specific goal (compliance with legal requirements); 3) is implemented through a set of legal instruments; 4) determines the behavior of the subjects of regulated relations. The author's concept of administrative and legal regulation of public service activities in the field of urban planning is defined as a rule of conduct of public relations entities in the field of urban planning, formally defined by administrative and legal norms, in carrying out public service activities on the basis of an individual or legal entity. the rights and responsibilities of the participants in these legal relations and ensuring the observance and realization of the rights and interests of consumers of administrative services. Proposals for legislative regulation of public service activities in the field of urban planning are substantiated.

Key words: administrative services, urban planning, legal regulation, public service activities.

Постановка проблеми. Українське суспільство, розбудовуючи нашу країну як демократичну, правову, соціально орієнтовану державу, виділяє процес її євроінтеграції одним із головних та незмінних пріоритетів на шляху реалізації зовнішньої та внутрішньої політики реформ.

Здійснювані в Україні реформи мають на меті «презавантаження» системи органів публічної влади, в основу їх реалізації закладено орієнтацію на запровадження нових форм і правил взаємодії публічної адміністрації і громадян, центром яких є гарантування та забезпечення дотримання, захисту і безперешкодної реалізації прав та свобод людини. Така взаємодія проявляється через процедуру здійснення публічно-сервісної діяльності органами державної влади та місцевого самоврядування.

Аналіз наукових досліджень та публікацій. Питання публічно-сервісної діяльності та її правове регулювання, в якості предмету дослідження, в своїх роботах обрали такі науковці, як: В. Авер'янов, В.Галуцько, О. Євсюкова, С. Ківалов, І. Коліушко, Т. Коломоєць, В. Колпаков, І. Миронець, Я. Михайлюк, М.Околович, С.Петков, Є. Соболев, Л. Спицька, В. Тимошук, Н. Чекомасова, В. Шкарупа, В. Щербань та інші.

Враховуючи високий рівень здобутих теоретичних та практичних результатів зазначених науковців в

питаннях адміністративно-правового регулювання публічно-сервісної діяльності публічної адміністрації, на нашу думку, залишаються проблемні аспекти в цьому напрямку, що потребують врегулювання та вдосконалення. Тому, враховуючи досліджені наукові погляди, ми виділимо власні пропозиції шляхів розвитку адміністративно-правового регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування, як основу побудови нової моделі функціонування державних інституцій.

Метою статті є визначення шляхів удосконалення правового регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування.

Виклад основного матеріалу дослідження. Перед тим, як безпосередньо перейти до пошуку шляхів вдосконалення, варто звернути увагу на поняття та зміст такої правової категорії – адміністративно-правове регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування, що по суті виступає видовим поняттям правового регулювання.

Основоположним елементом вказаної правової категорії виступає термін – «регулювання». Так, за словником української мови, «регулювання» характеризується за терміном «регулювати», що означає впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підкоряючи його відповідним правилам, певній системі [1, с. 480].

Таке складне та змістовне правове явище як адміністративно-правове регулювання, в реформаційних умовах розвитку сьогоденішнього суспільства, постійно видозмінюється та набуває нового змісту, що відповідно стимулює наукові пошуки та дослідження в цьому напрямку.

Т.О. Коломоєць та В.К. Колпаків під адміністративно-правовим регулюванням пропонують розуміти адаптацію суспільних відносин до вимог позитивного права, що здійснюється по стадіях, на кожній з яких працюють специфічні юридичні засоби, які в сукупності складають механізм адміністративно-правового регулювання, завдяки якому забезпечується упорядкованість суспільних відносин [2, с. 228-229].

У праці В.В. Галунька відображена позиція, згідно з якою адміністративно-правове регулювання - це цілеспрямований вплив норм адміністративного права на суспільні відносини з метою забезпечення за допомогою адміністративно-правових засобів прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави [3, с. 241-242].

Адміністративно-правове регулювання містобудівної діяльності органами місцевого самоврядування – це система дій та операцій, які здійснюються органами місцевого самоврядування у встановлених формах за допомогою певних методів та з використанням правових засобів, спрямованих на забезпечення цілеспрямованої діяльності суб'єктів містобудівних правовідносин з організації найбільш сприятливого простору для життя людей [4, с. 91].

Аналіз запропонованих дефініцій поняття адміністративно-правове регулювання дозволяє виділити ряд спільних рис, що характеризують такий процес регулювання відносин, а саме: 1) керуючий (владний) вплив правової норми на певне коло суспільних відносин; 2) вчиняється задля досягнення конкретно визначеної мети (дотримання правових приписів); 3) реалізується завдяки сукупності правових інструментів; 4) визначає поведінку суб'єктів регульованих відносин.

Інститут адміністративно-правового регулювання, за умови його адаптованості до вимог сучасності, сприяє впорядкуванню та стимулює зростання швидкості та якості здійснення публічно-сервісної діяльності органами публічної адміністрації у сфері містобудування. Оскільки всі заходи, що реалізуються державою для вдосконалення структури обслуговуючого споживачів послуг органу держави чи місцевого самоврядування, адміністративних процедур під час надання ними послуг, ведення кадрової політики щодо формування кадрового потенціалу, заходів цифровізації (діджиталізації) сервісного обслуговування, врегульовані нормами адміністративного права.

Узагальнивши досліджені погляди, пропонуємо визнати адміністративно-правове регулювання публічно-сервісної діяльності у сфері містобудування як формально визначені адміністративно-правовими нормами правила поведінки суб'єктів публічних відносин у сфері містобудування, при здійсненні публічно-сервісної діяльності на підставі звернення фізичної або юридичної особи, з метою встановлення кола прав та обов'язків учасників цих правовідносин і забезпечення дотримання та реалізації прав та інтересів споживачів адміністративних послуг.

Досліджуючи питання вдосконалення адміністративно-правового регулювання публічно-сервісної діяльності, варто звернути увагу на основоположний законодавчий акт в цій сфері діяльності публічної адміністрації, а саме Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI [6], провівши його детальний аналіз. Цим Законом визначено правові засади реалізації прав, свобод та інтересів фізичних і юридичних осіб у сфері надання їм адміністративних послуг.

При цьому, норми вказаного Закону складають лише загальну основу (базис) процедури регулювання визначених правовідносин, регламентуючи необхідність врахуванням особливостей, визначених законами, які регулюють суспільні відносини у відповідних сферах [5].

З огляду на це, варто погодитись з позицією Я.Б. Михайлюк, згідно якої, Закон України «Про адміністративні послуги» закріпив засади правового регулювання надання адміністративних послуг, проте неврегульованими залишаються загальні аспекти адміністративно-процедурної діяльності [6, с. 164-165].

Аналіз досліджуваного Закону дає підстави говорити про той факт, що його зміст радше породжує велику кількість запитань до процедурного порядку його реалізації, а ніж дає чіткі відповіді – яким чином суб'єкту звернення отримати адміністративну послугу належної якості. Він містить ряд декларативних норм, які не

знаходять свого нормативного закріплення, а від так не можуть бути реалізованими та спричиняють прогалини в законодавчій процедурі надання адміністративних послуг.

Варто звернути увагу на ч. 1 ст. 5 Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI, згідно якої, виключно законами, які регулюють суспільні відносини щодо надання адміністративних послуг, встановлюються: 1) найменування адміністративної послуги та підстави для її одержання; 2) суб'єкт надання адміністративної послуги та його повноваження щодо надання адміністративної послуги; 3) перелік та вимоги до документів, необхідних для отримання адміністративної послуги; 4) платність або безоплатність надання адміністративної послуги; 5) граничний строк надання адміністративної послуги; 6) перелік підстав для відмови у наданні адміністративної послуги [5].

Спроби встановити за допомогою цього Закону найменування адміністративних послуг, що надаються суб'єктами їх надання, та підстави для їх одержання, позитивних результатів не дають, оскільки дані питання ним не врегульовані, хоча Закон містить чітку вимогу щодо цього. Для отримання таких відомостей, суб'єкт отримання адміністративної послуги відсилається до Інформаційної картки адміністративної послуги або до Реєстру адміністративних послуг, що мають містити такі дані.

Залежно від змісту та призначення адміністративної послуги вона може надаватись як на платній, так і безоплатній основі. За загальним правилом, питання платності адміністративних послуг, що надаються відповідними суб'єктами, має бути врегульовані Законом України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI. Саме з цією метою в ньому міститься стаття 11, частина 3 якої визначає, що розмір плати за надання адміністративної послуги (адміністративного збору) і порядок її справляння визначаються законом з урахуванням її соціального та економічного значення [5] – проте такий розмір плати Законом не врегульовано.

Натомість існує велика кількість законодавчих та підзаконних нормативних актів, що регулюють це питання, що відповідно ускладнює процедуру сплати адміністративного збору.

Ще одним, доволі спірним моментом досліджуваного Закону є норма, згідно якої ним має визначатись перелік підстав для відмови у наданні адміністративної послуги. Як бачимо з результатів проведеного аналізу Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI – такий перелік підстав відсутній. Таким чином, доходимо висновку, що дане питання регулюється іншими законодавчими актами, які регламентують окремо взятую процедуру надання адміністративної послуги.

На сьогодні жодним законодавчим актом не передбачено, що адміністратор центру може відмовити суб'єкту звернення за адміністративною послугою у прийнятті від нього неповного пакету документів, що подається для отримання необхідної послуги. Тоді виникає питання, чи може суб'єкт надання адміністративної послуги, у разі якщо за законом відповідні послуги надаються через центри надання адміністративних послуг, відмовити у прийнятті наданого адміністратором центру вищезазначеного неповного пакету документів?

Наразі, така підстава для відмови адміністратором у реєстрації вхідного пакету як подання замовником документів, необхідних для одержання адміністративної послуги не в повному обсязі, передбачена лише Регламентами центрів надання адміністративних послуг, що затверджуються рішенням органу публічної адміністрації, який їх утворив. Проте, такі рішення не мають статусу закону, що фактично порушує прописані Законом України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI вимоги, а відповідно до ч. 1 ст. 19 цього Закону, посадові особи, уповноважені відповідно до закону надавати адміністративні послуги, адміністратори несуть дисциплінарну, цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність, передбачену законом, за порушення вимог законодавства у сфері надання адміністративних послуг [5].

Тобто, адміністратор фактично може бути притягнутий до відповідальності за відмову прийняти від замовника неповний пакет документів.

Таким чином, аналізований Закон кваліфікаційних вимог до посади адміністратора центру надання адміністративних послуг не регламентує, лише посилається на законодавство – як джерело, що визначає процедуру призначення на посаду. В пошуках таких кваліфікаційних вимог, ми звернули увагу на статтю 5 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» від 07.06.2001 № 2493-III в якій визначено, що на посаду можуть бути призначені особи, які мають відповідну освіту і професійну підготовку, володіють державною мовою та регіональними мовами в обсягах, достатніх для виконання службових обов'язків [7].

Зазначені кваліфікаційні вимоги стосуються лише рівня освіти, не конкретизуючи спеціальність, яку здобув претендент на посаду адміністратора. Для прикладу, пропонуємо звернутись до змісту ст. 10 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» від 01.07.2004 № 1952-IV, яка до державного реєстратора висуваються такі вимоги: громадянин України, який має вищу освіту за спеціальністю правознавство, відповідає кваліфікаційним вимогам, встановленим Міністерством юстиції України, та перебуває у трудових відносинах з суб'єктом державної реєстрації прав [8].

Законодавством у сфері регулювання містобудівної діяльності освітньо-кваліфікаційних вимог, до посадової особи яка надає адміністративну послугу, не встановлено. При цьому, рівень якості кадрового забезпечення має важливе значення для налагодження процедури сервісного обслуговування споживачів адміністративних послуг, оскільки, чим вищий обсяг фундаментальних знань адміністратора з питань і галузей адміністративної діяльності, по яким здійснюється сервісне обслуговування, тим відповідно вищий рівень задоволеності споживачів умовами та якістю обслуговування. Саме це і є кінцевою метою публічно-сервісної діяльності.

Висновки. Таким чином, пропонуємо закріпити освітньо-кваліфікаційні вимоги до адміністратора на

рівні закону а не підзаконного нормативно-правового акта, шляхом внесення змін до ч. 2 ст. 13 Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI, виклавши її в такій редакції:

«Стаття 13. Адміністратор

2. Адміністратор призначається на посаду та звільняється з посади відповідно до законодавства. Адміністратором може бути призначено особу, яка має вищу освіту, за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста) або бакалавра (за рішенням суб'єкта призначення), вільно володіння державною мовою, стаж роботи на службі в органах місцевого самоврядування, на посадах державної служби або досвід роботи на посадах підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності не менше 1 року.» [6].

В своєму дослідженні ми вже торкалися питання зручності та доступності електронних сервісних послуг, що має суттєве значення для реалізації гарантованих державою прав, свобод та інтересів вразливими верствами населення, до числа яких входять особи з інвалідністю, з віковими обмеженнями та ін. Враховуючи дану обставину, умови забезпечення доступності державних сервісних порталів мають відповідати встановленим вимогам, що повинні закріплюватись на рівні закону. Стаття 9 Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI [6] регламентує порядок надання таких послуг, проте, на нашу думку, не приділяє належної уваги питанням електронного сервісного обслуговування та не регулює питання доступності веб-вмісту для вразливих верств населення.

Тож пропонуємо, ч. 1 ст. 9 Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI [6], доповнити абзацом третім, який викласти в такій редакції:

«Єдиний державний вебпортал електронних послуг, та офіційні веб-сайти інших органів публічної адміністрації, що здійснюють надання адміністративних послуг, повинні бути доступними для користувачів з порушеннями зору, слуху та інтелектуального розвитку, а також з різними комбінаціями порушень відповідно до ДСТУ ISO/IEC 40500:2015 "Інформаційні технології. Настанова з доступності веб-контенту W3C (WCAG) 2.0" не нижче рівня АА».

Узагальнивши проведені дослідження змісту деяких норм Закону України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI [6], в частині що стосуються процедурних питань надання таких послуг, в тому числі і у сфері містобудування, варто відзначити, що Закон встановлює лише певні основи та вимоги до здійснення сервісної діяльності, визначає загальні її умови. Конкретизується процедура адміністративно-правового регулювання публічно-сервісної діяльності у широкому колі нормативно-правових актах, в тому числі і підзаконних, так би мовити, кожній адміністративній послугі по окремому закону. Таким чином, доходимо висновку, що даний Закон ми не можемо визнати повноцінним кодифікованим актом у сфері надання адміністративних послуг. Це в свою чергу, змушує звернутись до досвіду міжнародних партнерів, та повернутись до питання прийняття та запровадження в дію Адміністративно-процедурного кодексу України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. К.: Наукова думка, 1970-1980. Том 8, 1977. URL: <http://sum.in.ua/s/reghuljuvaty>.
2. Коломоєць Т.О., Колпаков В.К. Вступ до навчального курсу «Адміністративне право України»: навч. лекція. Київ: Ін Юре. 2014. 240 с.
3. Адміністративне право України: навч. посіб.: у 2-х т. / [В.В. Галуцько, В.І. Олєфір, М.П. Пихтін та ін.]; за заг. ред. В.В. Галуцька. Т. 1: Загальне адміністративне право. Херсон: ХМТ. 2011. 320 с.
4. Околович М.Є. Адміністративно-правове регулювання містобудівної діяльності органами місцевого самоврядування : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Одеса, 2018. 220 с. URL: http://oduv.edu.ua/wp-content/uploads/2016/06/Disertatsiya_Okolovich_M.E..pdf.
5. Про адміністративні послуги. Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text>.
6. Михайлюк Я.Б. Адміністративні послуги у країнах Європейського Союзу та Україні (порівняльно-правовий аспект): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя. 2016. 248 с.
7. Про службу в органах місцевого самоврядування. Закон України від 07.06.2001 № 2493-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14/conv#Text>.
8. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень. Закон України від 01.07.2004 № 1952-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1952-15#top>

REFERENCES:

1. Bilodid, I. K. (1977). Slovyk ukrainskoi movy: v 11 tt. [Dictionary of the Ukrainian language: in 11 vols.]. K.: Naukova dumka. Retrieved from: <http://sum.in.ua/s/reghuljuvaty> [in Ukrainian].
2. Kolomoiets, T.O., & Kolpakov V.K. (2014). Vstup do navchalnoho kursu «Administratyvne pravo Ukrainy»: navch. lektsiia. [Introduction to the training course "Administrative Law of Ukraine": textbook. lecture.]. Kyiv: In Yure [in Ukrainian].
3. Halunko, V.V. (Ed.). (2011). Administratyvne pravo Ukrainy: navch. posib. [Administrative law of Ukraine: textbook. aid. : in 2 volumes]. Kherson: KhMT [in Ukrainian].
4. Okolovych, M.Ie. (2018). Administratyvno-pravove rehulivannia mistobudivnoi diialnosti orhanamy mistsevoho samovriaduvannia. [Administrative and legal regulation of urban planning activities by local governments]. Candidate's thesis. Odesa. Retrieved from: http://oduv.edu.ua/wp-content/uploads/2016/06/Disertatsiya_Okolovich_M.E..pdf [in Ukrainian].

5. Закон України Pro administratyvni posluhy № 5203-VI. [Law of Ukraine About administrative services № 5203-VI]. (2012, September 06). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text> [in Ukrainian].

6. Mykhailiuk, Ya.B. (2016). Administratyvni posluhy u krainakh Yevropeiskoho Soiuzu ta Ukraini (porivnialno-pravovyi aspekt). [Administrative services in the countries of the European Union and Ukraine (comparative legal aspect)]. Candidate's thesis. Zaporizhzhia [in Ukrainian].

7. Закон України Pro sluzhbu v orhanakh mistsevoho samovriaduvannia № 2493-III. [Law of Ukraine On service in local self-government bodies № 2493-III]. (2001, June 07). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14/conv#Text> [in Ukrainian].

8. Закон України Pro derzhavnu reiestratsiiu rechovykh prav na nerukhome maino ta yikh obtiazhen № 1952-IV. [Law of Ukraine On state registration of real rights to immovable property and their encumbrances № 1952-IV]. (2004, January 01). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1952-15#top> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 16.10.2019

УДК 342.9

Панов Владислав Віталійович,
здобувач наукової лабораторії з проблем
превентивної діяльності та запобігання корупції
Навчально-наукового інституту №3 НАВС

ПОНЯТТЯ ТА ПРАВОВА ПРИРОДА ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДЕТЕКТИВІВ НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ

Статтю присвячено визначенню галузевої приналежності дисциплінарної відповідальності детективів НАБУ. Особливу увагу приділено аналізу наукових напрацювань із питань дисциплінарної відповідальності, стану її правового регулювання.

Встановлено, що наведені у статті поняття й особливості дисциплінарної відповідальності дають змогу сформулювати власну дефініцію поняття дисциплінарної відповідальності детективів НАБУ та визначити низку її принципових особливостей.

Визначено, що під дисциплінарною відповідальністю детективів НАБУ слід розуміти один із видів юридичної відповідальності, який полягає в обов'язку детективів НАБУ відповідати перед керівником вказаного органу чи уповноваженою особою/органом за вчинений ним дисциплінарний проступок, що проявляється у невиконанні або у неналежному виконанні покладених на нього трудових або службових обов'язків, а також понести дисциплінарні стягнення відповідно до законодавства України.

Ключові слова: юридична відповідальність, дисциплінарна відповідальність, детектив, НАБУ, антикорупційне законодавство.

Panov V. THE CONCEPT AND LEGAL NATURE OF DISCIPLINARY RESPONSIBILITY OF DETECTIVES OF THE NATIONAL ANTI-CORRUPTION BUREAU OF UKRAINE

The article is devoted to determining the sectoral affiliation of disciplinary liability of NABU detectives. Particular attention is paid to the analysis of scientific developments on disciplinary liability, the state of its legal regulation.

It is established that the concepts and features of disciplinary responsibility given in the article allow to formulate own definition of the concept of disciplinary responsibility of NABU detectives and to define a number of its basic features.

It is determined that the disciplinary liability of NABU detectives should be understood as one of the types of legal liability, which consists in the obligation of NABU detectives to answer to the head of the specified body or authorized person / body for the disciplinary misconduct committed by non-fulfillment or improper execution labor or official duties, as well as to incur disciplinary sanctions in accordance with the legislation of Ukraine.

Key words: legal responsibility, disciplinary responsibility, detective, NACB, anti-corruption legislation.

Постановка проблеми. Реалії соціально-економічного життя в Україні свідчать про те, що фінансове зростання та процвітання нашої держави не є можливим без ефективного та раціонального використання трудових ресурсів. Реалізація даного завдання не є можливою без підвищення продуктивності праці, що являє собою сумлінне виконання трудових обов'язків, постійне та неухильне дотримання стандартів та правил внутрішнього розпорядку тощо. Питання зміцнення дисципліни праці працівників є одним із ключових завдань, які стоять перед кожним керівником, оскільки від її дотримання досить часто залежить ефективність виконання поставлених перед органом завдань, додержання конституційних прав і свобод людини та громадянина тощо.

У випадку недотримання вимог та правил, встановлених роботодавцями, а також у випадку порушення трудової дисципліни діє інститут дисциплінарної відповідальності, який є важливим інструментом підтримки законності та дисципліни у сфері трудових відносин. Не є виключенням у ситуації щодо невиконання трудових обов'язків чи інших порушень трудової дисципліни і детективи Національного антикорупційного бюро України